

הלכות מלכים ומלחמות פרק יב

א. אל יעלה על הלב שבימות המשיח, יבטל דבר ממנהגו שלעולם, או יהיה שם חדוש במעשה בראשית; אלא עולם כמנהגו הולך. וזה שנאמר בישעיה "וגר זאב עם-כבש, ונמר עם-גדי ירבע" (ישעיהו יא, 1), משל וחידה. ענין הדבר שיהיו ישראל יושבין לבטח עם רשעי העולם, המשולים בזאב ונמר: שנאמר "זאב ערבות ישדדם נמר שקד על-עריהם" (ירמיהו ה, 1). ויחזרו כלם לדת האמת, ולא יגזלו ולא ישחיתו, אלא יאכלו דבר המתר בנחת בישראל, שנאמר "ואריה, כפקר יאכל-תבן" (ישעיהו יא, 2; ישעיהו סה, כה).

ב. וכן כל כיוצא באלו הדברים הפתובין בענין המשיח, משלים הם; ובימות המלך המשיח יודע לכל לאיזה דבר היו משל, ומה ענין רמוז בהן. אמרו חכמים, אין בין העולם הזה לימות המשיח, אלא שעבוד מלכיות בלבד.

ג. יראה מפשוטן שלדברי הנביאים, שבתחלת ימות המשיח תהיה מלחמת גוג ומגוג; ושקדם מלחמת גוג ומגוג, יעמד נביא לישראל לישר ישראל ולהכין לבם: שנאמר "הנה אנכי שלח לכם, את אליה הנביא" (מלאכי ג, כג). ואינו בא לא לטמא הטהור, ולא לטהר הטמא, ולא לפסל אנשים שהם בחזקת כשרות, ולא להכשיר מי שהחזקו פסולין; אלא לשום שלום בעולם, שנאמר "והשיב לב-אבות על-בנים" (מלאכי ג, כד).

ד. ויש מן החכמים שאומרים שקדם ביאת המלך המשיח, יבוא אליהו. וכל אלו הדברים וכיוצא בהן לא ידע אדם היאך יהיו, עד שיהיו: שדברים סתומים הן אצל הנביאים. גם החכמים אין להם קבלה בדברים אלו, אלא לפי הכרע הפסוקים; ולפיכך יש להם מחלוקת בדברים אלו. ועל כל פנים, אין סדור היות דברים אלו ולא דקדוקן, עיקר בדת.

ה. ולעולם לא יתעסק אדם בדברי ההגדות, ולא יאריך בדברי מדרשות האמורים בענינים אלו וכיוצא בהן; ולא ישימם עיקר שאינן מביאין לא לידי אהבה, ולא לידי יראה. וכן לא יחשב הקצין; אמרו חכמים, תפוח דעתן שלמחשבי קצין. אלא יחכה ויאמין בכלל הדבר, כמו שבארנו.

ו. בימי המלך המשיח, כשתתישב מלכותו ויתקבצו אליו כל ישראל, יתיחסו כלם על פיו ברוח הקדש שתנוח עליו, שנאמר "וישב מצרף ומטהר . . ." (מלאכי ג, 2). ובני לוי מטהר תחלה, ואומר זה מיחס פוהן וזה מיחס לוי, ודוחה את שאינן מיחסין לישראל: הרי הוא אומר "ויאמר התרשתא להם . . . עד עמד בהן, לאורים ולתמים" (עזרא ב, 58). הנה למדת שברוח הקדש מתייחסין המחזקין, ומודיעין המיחס. ואינו מיחס ישראל אלא לשבטיהם, שמודיע שזה משבט פלוני וזה משבט פלוני. אבל אינו אומר על שהן בחזקת כשרות, זה ממזר וזה עבד שהדין הוא שמשפחה שנטמעה, נטמעה.

ז. לא נתאוו הנביאים והחכמים ימות המשיח לא כדי שישלטו על כל העולם, ולא כדי שירדו בגויים, ולא כדי שינשאו אותם העמים, ולא כדי לאכל ולשתות ולשמח: אלא כדי שיהיו פנויין בתורה וחקמתה, ולא יהיה להם נוגש ומבטל, כדי שיזכו לחיי העולם הבא, כמו שבארנו בהלכות תשובה.

ח. ובאותו הזמן, לא יהיה שם לא רעב ולא מלחמה ולא קנאה ותחרות שהטובה תהיה משפעת הרבה, וכל המעדרנים מצויין כעפר. ולא יהיה עסק כל העולם, אלא לדעת את ה' בלבד. ולפיכך יהיו חכמים גדולים, ויודעים דברים הסתומים העמוקים; וישיגו דעת בוראם כפי כוח האדם, שנאמר "כי-מלאה הארץ, דעה את-ה', כמים, לים מכסים" (ישעיהו יא, ט).

ברוך רחמנא דסיעין. נגמר ספר ארבעה עשר, בעזרת שדי. ומנין פרקים שלספר זה, אחד ושמונים: הלכות סנהדרין והענישין המסורין להן, ששה ועשרים פרקים; הלכות עדות, שנים ועשרים פרקים; הלכות ממרים, שבעה פרקים; הלכות אבל, ארבעה עשר פרקים; הלכות מלכים ומלחמות, שנים עשר פרקים.